

Ш И П К А

Вѣтърътъ постепенно затихва, сякашъ есенната вечерь спуска отъ небето заедно съ хладния здрачъ и една затаена неподвижностъ. Хълбоцитѣ на планината, тежки и рѣждиво-синкави, тъмнѣятъ, приближаватъ се и растятъ. Прошумѣ дѣждъ на полегати сребърни жици, отмина на югъ, къмъ далечнитѣ хълмове на Сръдна-гора, и сега тамъ блѣската мълчаливи мълнии. Тукъ остана само влажниятъ и остъръ, съвсемъ особенъ, мирисъ на балканска мащерка. Подъ спластенитѣ облаци на западъ, нѣколко последни лжчи на слънцето се промъкватъ и пѣстрятъ съ жълти петна отсрещния склонъ на падината. После угасватъ единъ по единъ и нощта веднага настѣпва.

Тишина. Не, мълчание. Дълбоко, паметивѣковно мълчание, тежко отъ нѣкаква сгжстена предвѣчна мисълъ. Мълчание, което иде отъ далечината на хоризонта,